

Илија ПСАЛТИРОВ

ВРАЌАЊЕ ВО РЕАЛНОСТА

Иеве ме повторно дома. По престојот на "една друга планета" (како што беше насловена претходната моја колумна, а се мисли на Соединетите Американски Држави), каде сè ми беше некако поинаку, помислено, порелаксирано, без секојдневниот притисок кој овде го чувствуваме сите, полека се враќам во реалноста, во оваа нашата, македонската реалност. И веднаш повторно ги гледам оние работи кои нè прават такви какви што сме, поинакви, во негативна смисла на зборот. Освен пасошката контрола на аеродромот во Скопје, царинската контрола како да не постоеше. Едноставно, си ги земаш куферите и веднаш си надвор од зградата на аеродромот. Ниту некој да праша кој што има да пријави (не дека имав нешто за пријавување, ама така е редот), ниту да помине багажот под специјалните сензори кои ги има на сите аеродроми во светот, ама баш како некоја "распашена команда" (вообичаен израз кај нашиот народ, кога се мисли на неред). Важно е дека еден тип кој патуваше со мене во истиот авион, инаку со темни очила и бели чорапи, кои му се насираа под црните чевли, беше пречекан од неговите пријатели и демек помина низ некоја посебна врата, за повторно да се сретнеме на главниот излез. Поентата беше дека не мора да минува низ царинските формалности како што е редот, без да знае дека и ние другите од авионот минавме исто како и тој, само од друга страна. Што да додаде човек на сè ова?

Го напуштам аеродромот и се движам кон Скопје. И повторно

онаа стара слика на мојот град. Валкан, со огромни дупки по улиците, дел од семафорите не работат, на автобуска станица стои човек и пуши цигара (патем, а што е со законот за (не)пушење на јавни места?), друг става нешто во устата, а отпадокот го фрла на земја... Ах, македонска реалност! Не ни очекував дека за петнаесеттина дена нешто ќе се смени, ама само си ги констатирам аномалиите на нашето секојдневие. Кога одеднаш гледам промена. Си велам, тргнала работата! Почнале да се отвораат нови продавници, кои до пред да заминам во јабана беа затворени со години... Море не биле продавници, ми се расчистува от како се приближувам до нив. Ова биле изборни штабови на партиите, разочарано си констатирам. А таман се израдував дека тргнала работата малку наarno. Тргнала, си велам, но предизборната кампања, а за економијата нешто по изборите... само кои избори?

Конечно дома. Ми треба одмор од долгиот и напорен пат. Онака махинално, го вклучувам телевизорот пред заспивање и по неколку минути повторно го исклучувам. Ме фати мака од вестите и не можев да заспијам речиси цел час. Кој гавол ме тераше да ги слушам вестите? А самиот пишував за медиумскиот терор во една од колумните, неколку броеви наназад. И покрај тоа што знаев дека ништо убаво нема да слушнам од истите, самиот си го донесов немирот, што ме остави буден, иако само неколку минути ми беше вклучен телевизорот. Не дека треба да бидеме како Американците, кои поим немаат што им се случува во политичките кругови, освен дека имаат војници во Ирак, де-

ка имигрантите организирале маршеви низ државата и слично, но се прашувам, мора ли толку да нè гушат нашиве медиуми, со таа секојдневна политика? Ама, тоа е нашата реалност. Во земја во која невработеноста е огромна, што им останува на луѓето, освен да "бистрат" политика. А како потврда на ова, веќе следниот ден, кога решив да прошетам по градот и за да се видам со некои пријатели, каде што влегов, каде што поминав, само за политика се зборуваше. Те овие се подобри од оние, те оние ги бива, овие не ги бива. Те сега се живеело подобро од пред четири години, те сега било полошо и од 2001 година. Да му се смачи на човека. Си велам, има ли овој народ за нешто друго да прави муабет освен за политика... и за обложувалници? Ова последново го додадов, зашто покрај за политика, слушнав и дека големи облози "паѓале" за натпреварите кои следеле во Лигата на шампионите. Убаво е за спорт да се зборува, ама овде се работи повеќе за коцкање, а јас некако не сум многу по таа работа. Наместо фабриките, се наполнија обложувалниците. Некои луѓе, за жал, така и заработуваат. Ќе стават 50 денари на облог, а ќе добијат 5.000. Единствен начин да се преживее. И повторно ќе кажам, за жал, таква ни е реалноста. А изборите се ближат. Народот се надева. Политичарите, исто така. Сите се надеваат, но освен надеж, ни треба и нешто повеќе. Среќа? Можеби да (за во обложувалница), но повеќе од тоа ни треба да се нурнеме во работа, да создаваме, да градиме и да мислиме на убави нешта, но и да ги правиме истите. Ако сите посакуваме поинаква, подобра реалност, зошто не ја направиме?